

УДК 82.091-3

К. Глінянович

**(НЕ)ДОСЛІДЖЕНІ ГАЛИЦЬКІ ДИСКУРСИ:
З ПРИВОДУ ПРОЄКТУ «ЗНАННЯ-ВЛАДА-НАСОЛОДА.
СЕКСУАЛЬНІСТЬ У ПОЛЬСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ПРОЗІ
ГАЛИЧИНИ ЗЛАМУ ХІХ І ХХ СТОЛІТЬ» (1)**

Сучасний антропологічний поворот у літературознавстві, який визнав літературний текст частиною своїх/інших суспільних, культурних, політичних, економічних дискурсів, незначною мірою вплинув на компаративістичні дослідження польської та української літератур, зокрема текстів, створених у Галичині 1837–1914 рр. Тим часом галицька пограничність та локальність, зв'язки з неоднозначними ідентичностями та практиками державного, суспільного, гендерного підпорядкування/домінації, мали б заохочувати до прочитання їх згідно із антропологічними категоріями, такими як: іншість та ідентичність, партикуляризм та етнічність, маргіналізація та трансгресивність, публічне і приватне, гендерне і сексуальне та низка інших.

Я спробую створити нарис карти змін інтерпретаційних парадигм польських/українських наративів з Галичини у післявоєнному літературознавстві в окресленому вище контексті і довести цінність антропологічного повороту у польсько-українській компаративістиці. У статті обминаю дослідження єврейської, німецької, чеської та інших літератур Галичини, які контекстуально не менш вагомими і тому вимагають окремого обговорення.

1. Від літературознавства «братніх народів» до кресового етноцентризму

За приклад змін у дослідженнях двох галицьких літератур можуть послужити методологічні та інтерпретаційні підходи щодо літературознавчої статті Івана Франка про творчість Адама Міцкевича «Поет зради» («Ein Dichter des Verrates», 1897). Цей текст з провокативним заголовком Франко опублікував німецькою мовою у віденській

© К. Глінянович, 2019

<http://dx.doi.org/10.34142/2312-1076.2019.1-2.91-92.05>

газеті «Die Zeit», започаткувавши немалу полеміку [16]. Він доказував, що провідним мотивом творчости Міцкевича є зрада та наголошував: зрадливість поезії цього романтика відбиває менталітет усього польського суспільства, що «годує[ться] затруєними плодами його [Міцкевича] духу» [20, с. 213].

Українське радянське літературознавство обминало цей неприємний момент, і тому статті немає в 50-томному зібранні творів Франка. Якщо котрийсь з дослідників таки звертав увагу на цей текст, то намагався тлумачити його згідно з панівною марксистською методологією. Григорій Вервес визнав «Поета зради» алегоричним памфлетом політичного характеру, що мав на меті завуальовану критику галицької буржуазії та насамперед цісарського намісника Галичини – Казімежа Бадені [49, с. 164–165]. З польського боку підхід Вервеса був близьким Миколаю Купльовському, який статтю вважав «фатальним виступом Франка на емоційному, хворобливому ґрунті, що по суті не був спрямований проти Міцкевича, але угруповання шляхетських консерватистів та псевдодемократів, які обзивали Франка за його участь у народним русі та його радикальні суспільні погляди» [42, с. 30].

У посткомуністичну добу українське літературознавство започаткувало демітологізацію картини польсько-українських літературних відносин. Між іншим, українські дослідники звернули увагу на способи співіснування раннього польського та українського модернізму [21], що раніше вивчали лише еміграційні літературознавці [5; 12]. Натомість у польській україністиці з другої половини 90-х рр. почалося відновлення інтересу до багатокультурного пограниччя, у чому важливу роль відіграв науковий часопис «Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze» [2; 13; 37; 39; 48]. Полоністика ж відновлювала тоді зацікавлення проблематикою польсько-українських відносин у рамках так званих Східних кресів – поняття, яке було витіснено в період комунізму, проте його використовували польські еміграційні дослідники [40; 41].

Як приклад наслідків цих поворотів я продовжу представляти зміни у ставленні до «Поета зради». Наприкінці ХХ ст. польський

літературознавець Едвард Касперський запропонував інше розуміння Франкової статті. Він визнав її проявом негативних переживань не цілком удалого письменника, науковця, коханця польських жінок, що супроводжувалися відчуттям ревности до успішного суперника – Міцкевича. Польський дослідник добачив у «Поеті зради» насамперед провісника поширення національних ідей в Галичині: «перехід [поляків та українців] від співіснування і діалогу до стану конфлікту та розпаду» [38, с. 74]. По-іншому витлумачив цю статтю Григорій Грабович. Він використав концепцію Гарольда Блума «страх перед впливом»: Франкове сприймання польського поета було типовим для кожного творця проявом універсального, а не національного психологічного механізму, який спонукує його за всяку ціну бути оригінальним, унаслідок чого він конфліктує з великим майстром-попередником [3; 4].

Підхід Касперського був притаманний так званій кресовій течії польського літературознавства. Вона апелювала до ностальгійного польсько-українського минулого як гармонійного співіснування та його неоправданого краху внаслідок поширення націоналістичних ідеологій. Дослідники кресового дискурсу [33], будучи прихильниками своєї тези про міжнаціональну поліфонію та збалансований культурно-суспільний обмін на «польських» східних окраїнах, нехтували тим, що оцей обмін між польською та українською культурами не мав рівноправного характеру. Адже українська культура була політично підпорядкована польській, і навіть «золотий вік» польської Речі Посполитої з її толерантністю таки зменшував можливість розвитку непольських культур. Тодішнє розуміння польської держави як *antemurale christianitatis* означало заперечення східного християнства, а так звана польська цивілізаційна місія у Східній Європі ліквідувала смисл дальшого існування візантійської цивілізації України. Кресові літературознавці не визнали погляду французького історика Данієла Бовуа, що на польсько-українському пограниччі «гармонійної багатокультурності ніколи не було» [24, с. 94].

Попри стрімке нарощування досліджень над спадщиною польсько-українського пограниччя, польські літературознавці не

зацікавилися українськими наративами Галичини. У цих інтерпретаціях українець здебільшого й далі не має слова, залишаючись підпорядкованим монологічному кресовому дискурсу. Кресові дослідження підпорядкували об'єкт інтерпретації націєцентристському підходові так, як радянські – темі класової експлуатації. Однак і польська спадщина Галичини не дочекалася праць українських літературознавців. З'явилася, щоправда, пропозиція створити багатокультурну історію галицьких літератур [7], але поки що вона залишається на рівні хоч і дуже цікавих, та все ж таки постулатів.

У цьому світлі одним із небагатьох позитивних прикладів компаративістичного та культурологічного аналізу галицьких дискурсів ХІХ ст. є книга «Inna Galicja» Данути Сосновської [46]. Славістка представила у ній відносини між різними галицькими наративами ідентичності, у цьому й літературними, причому для аналізу польських та українських текстів використала маловідомий чеський контекст і текст. Монографія розкриває незнані у польських дослідженнях взаємовпливи культурних взірців та, зокрема, вплив чеської націєтворчої ідеї на руські еліти Галичини. Проте дослідниця у цьому оригінальному інтерпретаційному трикутнику не вийшла за межі польськоцентристської перспективи та інколи не встереглася перед репродукцією стереотипних образів національних культур, на що звернув увагу Міхаель Мозер [17].

Інша дослідниця, Катажина Котинська, у книзі «Львів: перечитування міста» [11] провела аналіз репрезентації столиці Східної Галичини в польських, українських та (контекстуально) єврейських наративах ХІХ і ХХ століть. Україністку цікавили як спільні контексти, так і суперечності в національному мапуванні Львова, а також роль цього міста у творенні дискурсів ідентичності та історичної пам'яті. Книга К. Котинської – це відправний пункт для транскультурних, а не кресово монологічних, інтерпретацій галицького простору.

2. Страх перед теоріями

Герман Рітз, швейцарський славіст, констатував, що рисою сучасних досліджень літератур українсько-польського пограниччя є

відсутність достатніх теоретичних основ [43, с. 119]. Саме тут слід шукати причин того, що хоч галицький наратив з його контекстами підпорядкування (Австро-Угорщина, польська автономія в Галичині, жінки у сфері патріархату, суспільна підрядність селян) мав би вивчатися на основі сучасних теорій, однак таких спроб дуже мало або вони не виходять за рамки методологічних заяв. Таким чином можна говорити про існування дослідницьких «білих плям», зумовлених уже не ідеологічно-політичними, а іншими формами контролю.

Це підводить безпосередньо до питання про існування/неіснування постколоніалізму в галицькому літературознавстві. Автори статей у випуску щорічника «Historyka», якому дали підзаголовок «Galicja postkolonialnie. Możliwości i granice», показали інтерпретаційний потенціал постколоніального розуміння проблемної габсбурзької провінції. Австрійські історики Клеменс Капс і Ян Сурман відзначили, що Галичина «вимагає для себе постколоніальності – звільнення від своїх мітів та національної “п’ємонтизації” та одночасного збереження її різноманітності й пов’язаних з нею конфліктів» [36, с. 8]. Ця теза співзвучна з деякими давнішими пропозиціями польських дослідниць та дослідників, таких як Марія Яньон [34], Богуслав Бакула [22], Марія Борковська [26]. Вони звертали увагу на можливості постколоніальної деконструкції кресового опису польсько-українського культурного пограниччя (2).

Що в такому світлі може показати постколоніальне прочитання «Поета зради»? На сторінках видання «Historyka» австрійський славіст Стефан Сімонек, зосередившись на ролі мови в утриманні культурного панування, визнав німецькомовний текст Франка проявом підпорядкування згідно з тим, як цю категорію розуміють *subaltern studies*. Український письменник як субалтерн (підпорядкований інший), пишучи рідною мовою, не був спроможний довести своїх поглядів до широкого читацького відома наддунайської монархії. Він опинився перед необхідністю змінити власну мову на мову монархії, щоб бути почутим у державному центрі. Сімонек зазначив: «Саме завдяки дискурсивним можливостям німецької мови стала можлива Франкова полеміка зі значенням зради у творчості Міцкевича, тому

що годі уявити собі наступ на польського пророка з позиції підпорядкованої української мови» [44, с. 155]. Критику не так польського поета, як накидання українській молоді його культу за посередництвом польської навчальної системи дослідник визнав Франковим запереченням польської культурної переваги в Галичині [44, с. 156].

Використання постколоніального інструментарію в аналізі текстів як європейських імперій, так і наративних колоніальних та антиколоніальних практик у центрально-східній Європі дає можливість видобути промовчані, недооцінені або відштовхнені культурні мотиви. Для літературознавчих досліджень польських текстів ХІХ і початку ХХ ст. це стосувалося б залежності польської культури від Австро-Угорщини, Пруссії та Росії, а для українських – наслідків колонізації польською шляхтою України та співпраці українських компрадорських еліт з колонізаторами. «Обосічний постколоніалізм», а саме таким є цей метод, дозволяє уникнути методологічних схем. Він гарантує також можливість додати особливості культурних стосунків у центрально-східній Європі, де перехрещувалися гегемонний та субверсивний дискурси.

Слід наголосити, що постколоніалізм ставить під сумнів дослідницькі дискурси, побудовані на бінарних опозиціях між панівним і підпорядкованим дискурсами, та чинить опір намаганням дати цілісну, закриту картину міжетнічних чи міждержавних відносин. Ця теорія доводить: проблема підпорядкування й виключення була присутня не лише у міжнародних відносинах, але також усередині кожної нації [25, с. 185; 30, с. 11]. Тому, аби зрозуміти складнощі відносин у будь-якому багатокультурному просторі, важливо помістити й зрозуміти особливості польсько-українських дискурсів у контексті не лише національності, але й інших суспільно-культурних компонентів, таких як сексуальність, сім'я, культурна стать, суспільний статус та інші, оскільки саме це дає можливість викласти складний процес конструювання кожної ідентичності [35, с. 158].

3. До дискурсу сексуальності

Галицькі наративи були тією формою культури, де письменниці й письменники представляли сценарії вирішення різних політичних

стремлінь репрезентантів різних націй та суспільних груп. Спільною складовою цих відносин були дискурси своєї/чужої сексуальності. За Мішелем Фуко, у європейській культурі формування суб'єктності залежить від підпорядкування сексуальності, яку конструює влада/знання [28, с. 71–117]. Слово «підпорядкування» (*subjugation*). Це слово-ключ у його теорії вказує на взаємозв'язок між підпорядкуванням та «я» (*subject*), отже витoki суб'єкта – у його підкоренні. Влада/знання творить «правду» про сексуальність як природну, переддискурсну силу, яку слід приборкати за допомогою пізнання. Засвоюючи таку зовнішню «правду» та підпорядковуючи власну сексуальність згідно з суспільними нормами, індивід відкриває «правду» про самого себе як морального суб'єкта, суб'єкта прагнення та пізнання [29, с. 7–31]. Завдяки підпорядкуванню сексуальності суб'єкт панує над «я», але також над іншими, тому що володіння власними прагненнями визначає сферу його суспільної взаємодії. Інакше кажучи, підкорення суб'єкта є частиною мережі, що дисциплінує та контролює тілесну активність суспільства, щоб воно втрималося в певних межах. Тому в процесі конструювання уявних спільнот для галицьких еліт важливим було контролювати власну сексуальність та іншу не лише національно, але й суспільно та гендерно. Отже, аналіз сексуальності може допомогти у розумінні процесу набування суспільно-національної суб'єктності та свідомости серед підпорядкованих груп Галичини, наприклад, руських селян. Адже процес засвоєння селянами українських культурних норм (перш за все сексуальних) був суттю їх усупільнення та націоналізації. *Nota bene* подібні дослідження вже започаткувала на ґрунті української етнографії Марія Маєрчик, досліджуючи конструювання сороміцького фольклору між іншими галицькими фольклористами кінця XIX ст. [14].

У галицьких літературах дискурс сексуальності творився кількома способами. Проза авторів, що писали згідно з інтересами й світоглядом польської шляхетської та патріархальної культури (напр., Станіслав Грудзінський, «Rófranek», 1879 [32]; Кастан Абгарович, «Nie ma metryki!», 1894 [45]), представляла такий «диспозитив сексуальності» (3), який гарантував утримання політичної та економічної

влади шляхти у Галичині. Згідно з цим дискурсом, руських селян, яким приписувалася особлива схильність до розпусти (часто неусвідомленої) або сексуального насильства, слід приборкувати задля їхньої та шляхетської користі. Дисциплінування сексуальності русинів у такий спосіб, щоб вони перебували в межах економічної користі дідача, дозволяло дворові втримати «постпанщинне» *status quo*. Формування літературних знань про сексуальність руського селянина легітимізувало владу польського шляхтича.

Зворотнім боком вищенаведених репрезентацій були тексти авторства руських/українських письменників. При нагоді слід підкреслити, що спадщина саме руських консерваторів (так званих старорусинів) призабута у сучасних історіях літератур Галичини. А тимчасом ця творчість віддзеркалює погляди еліти, домінуючої у руській політиці та культурі до 80-тих рр. XIX ст., що її у більшості становило греко-католицьке духовенство. У повістях старорусинів (напр., Филімон Калитовський, «Замінь», 1867 [8] і Володимир Хил'як, «Шибеничний верх», 1882 [1]) центром «диспозитиву сексуальності» була церква та плебанія. Ці установи виробляли знання/владу як про руську, так і про неруську сексуальності. Моральні принципи й побут греко-католицького священства, насамперед відсутність celibату, мали вплив на уявлення руської еліти про любов, еротичу, залицяння, шлюб, подружжя та сім'ю. Перевага священничих сімей серед руської еліти стала причиною особливої позиції сім'ї, що її трактували як *axis mundi* – сакральний ґрунт ідентичності та фундамент морального ладу. Священник-сім'янин був синеодохою окремішності руської культури від культури польської, ширше – східної від західної. Вірність східній була аргументом на користь вищости власних традиційних цінностей, таких як сім'я, публічна та індивідуальна мораль, життя для спільноти, що їх протиставляли рисам, які вважали притаманними для польської римо-католицької культури, тобто celibатові, аморальності, кар'єризмові та егоцентризмові [6].

На думку Фуко, визнання інтимної правди про себе самого впливає на того, хто визнає-відкриває своє «я», однак той, хто слухає, стає фігурою влади, яка санкціонує «правду» про «я» того, хто

визнає [28, с. 56–61]. Роль захисника «правди» про руського суб'єкта виконував панотець та «паноптична» плебанія, що дисциплінувала тіла вірного, конструювала його «душу», а «душа» згодом управляла сексуальністю особи та громади. Тому автори руських повістей наголошували на моральному праві священства до втримування «диспозитиву сексуальности» у галицькому селі. У своєму дискурсі спротиву щодо панівної польської культури часто використовували – аналогічно, як польські письменники – сексуальну риторичку, але замінювали постаті та їхні ролі: сексуальне насильство щодо руської попадянки або селянки ставало в них атрибутом шляхетської культури. Зведення польської шляхти до сфери лібідо давало руським письменникам можливість розкривати «правду» про «панів» та відстоювати погляд, що шляхта не має етичної основи для політичного володіння Галичиною.

Подібність засобів репрезентації у руських та польських авторів свідчить про те, що ті самі дискурси беруть участь у репродукції протилежних стратегій або одна стратегія містить у собі багато суперечних дискурсів. Наприклад, згаданий мотив сексуального насильства шляхтичів над русинками, парадоксально, свідчить про спільність прагнень руської та польської консервативних еліт. Адже руські автори також прагнули утримати суспільну ієрархію, причому робили це за допомогою літературної заміни неморальної шляхти на справді благородних руських «опікунів» села. Руські консерватори, на думку історика Филипа Свистуна, «...із захватом згадували часи, коли Русь мала своїх бояр, князів, натомість у сфері політики вони були схильні підтримувати всякий абсолютизм» [47, с. 261].

Брак контролю шляхетських героїв над власною сексуальністю та володіння руських протагоністів над своєю дає тим другим право володіти у галицькому художньому світі. Подібні мотиви присутні у прозі поступових українських письменників, де ненаситне тіло польських шляхтичів використовує тіла українських селян (напр., Іван Франко, «Основи суспільности», 1894 [19]; Лесь Мартович, «Забобон», 1911 [15]). Різниця у тому, що витоки української критики у демократичній ідеї рівності, тобто вони мають характер суспільної

критики. Крім цього, подібний спосіб конструювання образу поляка свідчить про таку, а не іншу культурну взаємодію: українські галицькі письменники, виховані між власною підпорядкованою та польською панівною культурами, не могли не апелювати до тієї другої хоча б шляхом її заперечення або критики її статусу й цінностей. Українське «я» прагнуло заперечити залежність своєї ідентичності від іншого. Саме тому у мотив палкої любові українця до польки вписано прагнення приборкати цю любов заради встановлення культурної різниці-захисту перед полонізацією (напр. Іван Франко, «Не спитавши броду», 2 пол. 1880 [18]). З іншого боку, шляхетські «пристрасті» польської літератури в Галичині проектувалися так, щоб репрезентації української селянки чи попадянки, що їхньому тілу й душі загрожує «москвофільський» заколотник, мали захист у рамках польського шляхетського панування (напр. Мар'ян Гожковський, «Księżdzówna», 1876 [31]).

Що цікаво, результатом суперництва українського та польського патріархальних дискурсів стало виключення русинки. Символічне право на слово їй повертали тексти українських письменниць. Якщо в чоловічих текстах творився міцний андроцентричний голос, то в жіночих наративах успіх українського національного проекту не був можливий без модерної емансипованої українки, яка раніше була жінкою гендерно, суспільно й національно підпорядкованою. І саме українка, яка здатна самостійно говорити про свою ідентичність, переконували письменниці, могла творити власний проєкт галицького укладу відносин між знаннями і пристрастю. Не дивно, що в жіночих літературних наративах ідентичності часто з'являвся сценарій виходу жінки поза табу власної сексуальності, а відтак можливість говорити правду про себе та свої потреби (напр., Наталія Кобринська, «Ядзя і Катруся», 1893; [9], Ольга Кобилянська, «Царівна», 1896 [10])

Дискурс сексуальності був складовою польських та українських літературних наративів, він утверджував непорушність тодішнього ладу або віддзеркалював ідеологічні та політичні плани щодо майбутнього культурного, суспільного та національного порядку. Звідси

й впливає, що для літературного дослідження важливо аналізувати способи прояву сексуальності в художньому тексті. Завдяки цьому можна встановити те, які чинники формували й дисциплінували репрезентації сексуальності, як і те, що ці репрезентації можуть нам розповісти про галицькі літературні проекти майбутньої України чи Польщі та як передбачували вирішення відносин між різними суспільними, національними і гендерними групами галицького пограниччя. Увага до сексуальності та її зв'язок зі знанням/владою могла б доповнити відкрити дорогу до розуміння одного з важливих способів конструювання української чи польської ідентичності не лише в Галичині.

Компаративістичні дослідження польської та української літератур, що ґрунтуються на сучасних теоретичних пропозиціях, можуть принести нові важливі інтерпретації. Зміна давнього, але й досі панівного польсько- чи україноцентричного підходу дозволила б заповнити «білі плями» нашої компаративістики. Адже досі, через 30 років від звільнення літературознавства від марксизму, репрезентації польської та української культур подаються без урахування колишніх еротичних постав, гендерних взірців, сімейних владних відносин, консервативної ендогамії та поступових суспільних трансгресій у публічному та приватному просторах.

Примітки

- (1). Стаття написана в межах дослідницького проекту, № 2016/20/S/HS2/00584, фінансованого Національним центром науки Республіки Польща.
- (2). Стан постколоніальних досліджень у Польщі та Центрально-Східній Європі опрацювала Ева Доманська [27] та Богуслав Бакула [23].
- (3). На думку Фуко, «диспозитив сексуальности» (the deployment of sexuality), це суспільний механізм, за допомогою якого влада/знання про сексуальність розчинялися у суспільстві, створюючи мережу між наративними, культурними, суспільними, економічними, статевими та іншими типами чи сферами відносин. Цей механізм завдячував свою життєздатність закоріненій у культурі Заходу традиції зізнання у власній сексуальності, наприклад, визнання священникові на сповіді. Таке зізнання стало технологією виробництва правди про «душу», про самого себе та про інших [28, с. 71–117].

Література

1. Анонимъ І. [Хиляк В.]. Повести и рассказы: У 4 т. Львовъ: Типографія Ставропигійскаго Института, 1882. Т. 1: Шибеничный верхъ. 291 с.
2. Гнатюк М. Польська література другої половини ХІХ–початку ХХ ст. в літературно-естетичній концепції Івана Франка. *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*. 2007. № 23–24. С. 74—84.
3. Грабович Г. Вождіство і роздвоєння: «валєнродизм» Франка. Грабович Г. Тексти і маски. Київ: Критика, 2005. С. 95—139.
4. Грабович Г. Іван Франко й Адам Міцкевич. Грабович Г. Тексти і маски. – Київ: Критика, 2005. С. 95—139.
5. Грабович Г. Польсько-українські літературні взаємини: питання культурної перспективи. Грабович Г. До історії української літератури: Дослідження, есе, полеміка. Київ: Критика, 1997. С. 138—169.
6. Заярнюк А. Соціальні аспекти статі в дискурсі греко-католицького духовенства Галичини другої половини ХІХ століття. *Україна Модерна*. 2000. № 4–5. С. 50—80. URL: <http://prima.lnu.edu.ua/Subdivisions/um/um4-5/Statti/2-ZAYARNIUK%20Andriy.htm>.
7. Історії літератури: Збірник статей / Ред. О. Галєга, Є. Гулєвич, З. Рибчинська. Київ; Львів: Смолоскип; Літопис, 2010. 368 с.
8. Калитовский Ф. И. Зам'нь. Галичанинь. Науково-белетристичная прилога до «Слова». 1867. № 9 – № 19. С. 136—301.
9. Кобринська Н. Ядзя і Катруся та інші оповідання. Львів. 1904. 156 с.
10. Кобилянська О. Царівна. Чернівці. 1896. 424 с.
11. Котинська К. Львів: перечитування міста / Пер. О. Сливинський. Львів: Видавництво Старого Лева, 2017. 240 с.
12. Кравців Б. Українсько-польські літературні взаємини й сучасне радянське літературознавство. *Сучасність*. 1963. № 4. С. 16—24.
13. Легкий М. Маловідомі польськомовні студії Івана Франка (погляд крізь призму українсько-польських стосунків). *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*. 2007. № 23–24. С. 101—118.
14. Маєрчик М. «Еротичний фольклор» як дискурсивна категорія. Криптадії Федора Вовка: винайдення сороміцького. *Етнографія сексуальности на межі ХІХ–ХХ століть* / Ред. М. Маєрчик, О. Боряк. Київ: Критика, 2018. С. 1—51.
15. Мартович Л. Забобон: Повість. Львів: Українська Видавнича Спілка, 1917. 336 с.
16. Мельник Я. «Поет зради» Івана Франка. *Голоси польської преси: pro і contra*. Парадигма. 2009. № 4. С. 237—242. URL: <http://www.inst-ukr.lviv.ua/files/paradygma/237-242-mja.pdf>.

17. Мозер М. Що нам дає погляд з польських палаців // Україна Модерна. 2010. № 16 (5). С. 295—302. URL: http://uamoderna.com/images/archiv/16/18_UM_16_Dyskusii_Moser.pdf.
18. Франко І. Не спитавши броду. Червоний шлях. 1927. № 1. С. 5—54. 1929. № 1. С. 5—33. № 2. С. 5—22.
19. Франко І. Основи суспільности. Житє і Слово. 1894. Т. 1. Кн. 1. С. 1—12. Кн. 2. С. 165—182. Кн. 3. С. 340—349. Т. 2. Кн. 4. С. 44—60. Кн. 5. С. 238—251. Кн. 6. С. 364—379. 1895. Т. 3. Кн. 1. С. 77—98. Кн. 2. С. 236—249. Кн. 3. С. 401—415. Т. 4. Кн. 4. С. 47—67. Кн. 5. С. 249—260.
20. Франко І. Поет зради / Пер. З. Франко. Франко І. Мозаїка із творів що не ввійшли до Зібрання творів у 50 томах / Упоряд. З. Франко, М. Василенко. Львів: Каменяр, 2002. С. 201—213.
21. Яковенко С. Романтики, естети, ніцшеанці. Українська та польська літературна критика раннього модернізму. Київ: Критика, 2006. 295 с.
22. Bakuła B. Kolonialne i postkolonialne aspekty polskiego dyskursu kresoznawczego. Zarys problematyki. Teksty Drugie. 2006. № 6. С. 11—33. URL: http://rcin.org.pl/Content/51746/WA248_68418_P-I-2524_bakuła-kolonial.pdf.
23. Bakuła B. Studia postkolonialne w Europie Środkowej oraz Wschodniej 1989 – 2009. Kwerenda wybranych problemów w ramach projektu badawczego. Kultura po przejściach, osoby z przeszłością: polski dyskurs postzależnościowy – konteksty i perspektywy badawcze / Ред. R. Nycz. Kraków: Universitas, 2011. С. 137—165.
24. Beauvois D. Mít «kresów wschodnich», czyli jak mu położyć kres. Polskie mity polityczne XIX i XX wieku / Ред. W. Wrzesiński. Wrocław: Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, 1994. С. 93—105.
25. Bhabha H.K. Miejsca kultury / Пер. Т. Dobrogoszcz. Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, 2010. 321 с.
26. Borkowska G. Perspektywa postkolonialna na gruncie polskim – pytania sceptyka. Kultury po przejściach, osoby z przeszłością. Polski dyskurs postzależnościowy – konteksty i perspektywy badawcze / Ред. R. Nycz. Kraków: Universitas, 2011. С. 167—180.
27. Domańska E. Studia postkolonialne w Polsce. Wybrana bibliografia. Gandhi L. Teoria postkolonialna: wprowadzenie krytyczne. / Пер. J. Serwański. Poznań: Wydawnictwo Poznańskie, 2008. С. 179—187.
28. Foucault M. Historia seksualności / Пер. В. Banasiak, К. Matuszewski, Т. Komendant. Warszawa: Czytelnik, 1995. 612 с.
29. Foucault M. Nadzorować i karać: narodziny więzienia / Пер. Т. Komendant. Warszawa: Fundacja Aletheia, 1998. 311 с.

30. Gandhi L., Teoria postkolonialna. Wprowadzenie krytyczne / Пер. J. Serwański. Poznań: Wydawnictwo Poznańskie, 2008. 193 c.
31. Gorzkowski M. Księżdzówna: powieść galicyjska. Kraków: Drukarnia W. Korneckiego, 1877. 216 c.
32. Grudziński S. Pópanek: powieść ukraińska. Warszawa, 1899. 160 c.
33. Hadaczek B. Historia literatury kresowej. Szczecin: Wydawnictwo «PoNaD», 2008. 420 c.
34. Janion M. Niesamowita Słowiańszczyzna: fantazmaty literatury. Kraków: Wydawnictwo Literackie, 2006. 357 c.
35. Kaps K. Poza metodologicznym nacjonalizmem. Nowe perspektywy badania wielokulturowości w imperium Habsburgów. *Historyka. Studia Metodologiczne*. 2014. № 44. C. 157—164. URL: <http://journals.pan.pl/dlibra/publication/100096/edition/86262/content/poza-metodologicznym-nacjonalizmem-nowe-perspektywy-badania-wielokulturowosci-w-imperium-habsburgow-kaps-klemens?language=pl>.
36. Kaps K., Surman J. Galicja postkolonialna czy postkolonialnie? «Postcolonial theory» pomiędzy przymiotnikiem a przysłówkiem. *Historyka. Studia Metodologiczne*. 2012. № 42. C. 7—27. URL: <http://journals.pan.pl/dlibra/publication/99950/edition/86171/content>.
37. Kasperski E. Swojskie, cudze, uniwersalne. Paralele polsko-ukraińskie. *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*. 2006. № 21—22. C. 21—31.
38. Kasperski E. Zabójczy jad poezji. Iwan Franko i Adam Mickiewicz na rozstajnych szlakach historii. *Przegląd Humanistyczny*. 1999, № 5. C. 57—75.
39. Kozak S. Wizerunek zza miedzy. *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*. 2006. № 21—22. C. 11—20.
40. Kresy w literaturze / Ред. B. Hadaczek. Szczecin: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, 1995. 156 c.
41. Kresy w literaturze: twórcy dwudziestowieczni / Ред. E. Czaplejewicz, E. Kasperski. Warszawa: Wiedza Powszechna, 1996. 347 c.
42. Kupłowski M. Iwan Franko jako krytyk literatury polskiej. Rzeszów: Wyższa Szkoła Pedagogiczna, 1974. 300 c.
43. Ritz G. Kresy polskie w perspektywie postkolonialnej. (Nie)obecność: pominięcia i przemilczenia w narracjach XX wieku / Ред. H. Gosk, B. Karwowska. Warszawa: Dom Wydawniczy «Elipsa», 2008. C. 115—132.
44. Simonek S. Franko, Mickiewicz, Bahr—rodzaje galicyjskiej subalternacji około roku 1900 / Пер. J. Surman, A. Hohmann. *Historyka. Studia Metodologiczne*. 2012. № 42. C. 147—158. URL: <http://journals.pan.pl/dlibra/publication/100000/edition/86190/content/franko-mickiewicz-bahr-rodzaje-galicyjskiej-subalternacji-okolo-roku-1900-simonek-stefan?language=pl>.

45. Sołtan A. [Abgarowicz K.]. Nie ma metryki! Obrazek z życia ludu podolskiego. Lwów: Księgarnia Jakubowskiego i Zadurowicza, 1894. 180 c.
46. Sosnowska D. Inna Galicja. Warszawa: Dom Wydawniczy «Elipsa», 2008. 316 c.
47. Świstun F. Spory austriackich Rusinów o kwestyę narodowości. Świat Słowiański. 1910. № 71. C. 250—276.
48. Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze. 1998. № 6–7: Studia polsko-ukraińskie. 478 c.
49. Werwes H. Tam, gdzie Ikwy srebrne fale płyną: z dziejów stosunków literackich polsko-ukraińskich w XIX i XX wieku / Пер. М. Jurkowski. Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1972. 321 C.

References

1. Anonim, I. [Khyliak W.]. (1882). Povisti i razskazy. (Vol. 1-4; Vol. 1). Lvov: Typohrafiia Stavropihiiskaho Instituta. [in Ruthenian]
2. Hnatiuk, M. (2007). Polska literatura druhoi polovyny XIX – pochatku XX st. v literaturo-estrtychnii konceptsii Ivana Franka. Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze, 23—24, 74—84. [in Ukrainian]
3. Hrabovych, G. (2005a). Vozhdistvo i rozdvoiennia: «valenrodyzm» Franka. In H. Hrabovych. Teksty i masky (pp. 95—139). Kyiv: Krytyka. [in Ukrainian]
4. Hrabovych, G. (2005b). Ivan Franko y Adam Mitskevich. In H. Hrabovych. Teksty i masky. (pp. 95—139). Kyiv: Krytyka. [in Ukrainian]
5. Hranovych, G. (1997). Polsko-ukrainski literaturni vzaiemyny: pyttannia kulturnoi perspektyvy. In H. Hrabovych. Do istorii ukrainskoi literatury: Doslidzhenia, ese, polemika (pp. 138—169). Kyiv: Krytyka. [in Ukrainian]
6. Zaiarniuk, A. (2000). Socialni aspekty staty v dyskursi hreko-katolytskoho dukhovenstva Halychyny druhoi polovyny XIX stolittia. Ukraina Moderna, 4-5, 50-80. URL: <http://prima.lnu.edu.ua/Subdivisions/um/um4-5/Statti/2-ZAYARNIUK%20Andriy.htm>. [in Ukrainian]
7. Haleta, O., Hulevych, Ye. & Rybchynska, Z. (Eds.). (2010). Istorii literatury: Zbirnyk statei. Kyiv, Lviv: Smoloskyp, Litoys. [in Ukrainian]
8. Kalitovskii, F. I. (1867). Zamin. Halichanin. Naukovo-beletristichnaia pryloha do «Slova», 9—19, 136—301. [in Ruthenian]
9. Kobrynska, N. (1904). Jadzia i Katrusia ta ynshi opovidannia. Lviv. [in Ukrainian]
10. Kobylianska, O. (1896). Tsarivna. Chernivtsi. [in Ukrainian]
11. Kotynska, K. (2017). Lviv: perechytuvannia mista (O. Slyvynskiy, Trans.). Lviv: Vydavnytstvo Staroho Leva. [in Ukrainian]

12. Kravtsiv, B. (1963) Ukrainsko-polski literaturni vzaiemyny i suchasne radianske literaturoznavstvo. Suchasnist, 4, 16—24. [in Ukrainian]
13. Lehkyi, M. (2007) Malovidomi polskomovni studii Ivana Franka (pohliad kriz pryzmu ukrainsko-polskykh stosunkiv). Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze, 23—24, 101—118. [in Ukrainian]
14. Maierchuk, M. (2018). „Erotychyi folklor” yak dyskursyvna katehoriia. In M. Haiierchuk & O. Boriak. (Eds.). Kryptadii Fedora Vovka: vynaidennia somromitskoho. Etnohrafiia seksualnosti na mezhi XIX–XX stolit (pp. 1—51). Kyiv: Krytyka. [in Ukrainian]
15. Martovych, L. (1917). Zabobon: Powist. Lviv: Ukrainska Vydavnycha Spilka. [in Ukrainian]
16. Melnyk, Ya. (2009). „Poet zrazy” Ivana Franka. Holosy polskoi presy: pro i contra. Paradyhma, 4, 237—242. URL: <http://www.inst-ukr.lviv.ua/files/paradygma/237-242-mja.pdf>. [in Ukrainian]
17. Moser, M. (2010). Shcho nam daie pohliad z polskykh palatsiv. Ukraina Moderna, 16 (5), 295—302. URL: http://uamoderna.com/images/archiv/16/18_UM_16_Dyskusii_Moser.pdf. [in Ukrainian]
18. Franko, I. (1927, 1929). Ne spytavshy brodu. Chervonyi shliakh, 1, 5—54; 1, 5—33; 2, 5—22. [in Ukrainian]
19. Franko, I. (1894–1895). Osnovy suspilnosti. Zhytie i Slovo, 1 (1), 1—12; 1 (2), 165—182; 1 (3), 340—349; 2 (4), 44—60; 2 (5), 238—251; 2 (6), 364—379; 3 (1), 77—98; 3 (2), 236—249; 3 (3), 401—415; 4 (4), 47—67; 4 (5), 249—260. [in Ukrainian]
20. Franko I. (2002). Poet zrazy. In. I. Franko. Mozaika iz tvoriv shcho ne vviishly do Zibrannia tvoriv u 50 tomakh. Lviv: Kameniar. [in Ukrainian]
21. Iakovenko, S. (2006). Romantyky, estety, nittsheantsi. Ukrainska ta polska literaturna krytyka rannioho modernizmu. Kyiv: Krytyka. [in Ukrainian]
22. Bakula, B. (2006) Kolonialne i postkolonialne aspekty polskiego dyskursu kresoznawczego. Zarys problematyki. Teksty Drugie, 6, 11—33. URL: http://rcin.org.pl/Content/51746/WA248_68418_P-I-2524_bakula-kolonial.pdf. [in Polish]
23. Bakula, B. (2011). Studia postkolonialne w Europie Środkowej oraz Wschodniej 1989-2009. Kwerenda wybranych problemów w ramach projektu badawczego. In R. Nycz (Ed.). Kultura po przejściach, osoby z przeszłością: polski dyskurs postzależnościowy – konteksty i perspektywy badawcze (pp. 137—165). Kraków: Universitas. [in Polish]
24. Beauvois, D. (1994). Mit „kresów wschodnich”, czyli jak mu położyć kres. In W. Wrzeński (Ed.), Polskie mity polityczne XIX i XX wieku (pp. 93—105). Wrocław: Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego. [in Polish]

25. Bhabha, H.K. (2010). *Miejsca kultury* (T. Dobrogoszcz, Trans.). Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego. [in Polish]
26. Borkowska, G. (2011). Perspektywa postkolonialna na gruncie polskim – pytania sceptyka. In R. Nycz (Ed.). *Kultura po przejściach, osoby z przeszłością. Polski dyskurs postzależnościowy – konteksty i perspektywy badawcze* (pp. 167—180). Kraków: Universitas. [in Polish]
27. Domańska, E. (2008). *Studia postkolonialne w Polsce. Wybrana bibliografia*. In L. Gandhi. *Teoria postkolonialna: wprowadzenie krytyczne* (J. Serwański, Trans.). Poznań: Wydawnictwo Poznańskie. [in Polish]
28. Foucault, M. (1995). *Historia seksualności* (B. Banasiak, K. Matuszewski, & T. Komendant, Trans.). Warszawa: Czytelnik. [in Polish]
29. Foucault, M. (1998). *Nadzorować i karać: Narodziny więzienia* (T. Komendant, Trans.). Warszawa: Fundacja Aletheia. [in Polish]
30. Gandhi, L. (2008). *Teoria postkolonialna: wprowadzenie krytyczne* (J. Serwański, Trans.). Poznań: Wydawnictwo Poznańskie. [in Polish]
31. Gorkowski, M. (1877). *Księżdzówna: powieść galicyjska*. Kraków: Drukarnia W. Korneckiego. [in Polish]
32. Grudziński, S. (1899). *Półpanek: powieść ukraińska*. Warszawa: s. n. [in Polish]
33. Hadaczek, B. (2008). *Historia literatury kresowej*. Szczecin: Wydawnictwo «PoNaD». [in Polish]
34. Janion, M. (2006). *Niesamowita Słowiańszczyzna: Fantazmaty literatury*. Kraków: Wydawnictwo Literackie. [in Polish]
35. Kaps, K. (2014). Poza metodologicznym nacjonalizmem. Nowe perspektywy badania wielokulturowości w imperium Habsburgów. *Historyka. Studia Metodologiczne*, 44, 157—164. URL: <http://journals.pan.pl/dlibra/publication/100096/edition/86262/content/poza-metodologicznym-nacjonalizmem-nowe-perspektywy-badania-wielokulturowosci-w-imperium-habsburgow-kaps-klemens?language=pl>. [in Polish]
36. Kaps, K., & Surman, J. (2012). Galicja postkolonialna czy postkolonialnie? «Postcolonial theory» pomiędzy przymiotnikiem a przysłówkiem. *Historyka. Studia Metodologiczne*, 42, 7—27. URL: <http://journals.pan.pl/dlibra/publication/99950/edition/86171/content>. [in Polish]
37. Kasperski, E. (2006). Swojskie, cudze, uniwersalne. Paralele polsko-ukraińskie. *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*, 21—22, 21—31. [in Polish]
38. Kasperski, E. (1999). Zabójczy jad poezji. Iwan Franko i Adam Mickiewicz na rozstajnych szlakach historii. *Przegląd Humanistyczny*, 5, 57—75. [in Polish]

39. Kozak, S. (2006). Wizerunek zza między. *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*, 21-22, 11-20. [in Polish]
40. Hadaczek, B. (Ed.). (1995). *Kresy w literaturze*. Szczecin: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego. [in Polish]
41. Czaplejewicz, E. & Kasperski, E. (Eds.). (1996). *Kresy w literaturze: Twórcy dwudziestowieczni*. Warszawa: Wiedza Powszechna. [in Polish]
42. Kuplowski, M. (1974). *Iwan Franko jako krytyk literatury polskiej*. Rzeszów: Wyższa Szkoła Pedagogiczna. [in Polish]
43. Ritz, G. (2008). *Kresy polskie w perspektywie postkolonialnej*. In H. Gosk & B. Karwowska (Eds.). (Nie)obecność: pominięcia i przemilczenia w narracjach XX wieku (pp. 115—132). Warszawa: Dom Wydawniczy «Elipsa». [in Polish]
44. Simonek, S. (2012). Franko, Mickiewicz, Bahr – rodzaje galicyjskiej subalternacji około roku 1900 (J. Surman & A. Hohmann, Trans.). *Historyka. Studia Metodologiczne*, 42, 147—158. URL: <http://journals.pan.pl/dlibra/publication/100000/edition/86190/content/franko-mickiewicz-bahr-rodzaje-galicyjskiej-subalternacji-okolo-roku-1900-simonek-stefan?language=pl>. [in Polish]
45. Sołtan, A. [Abgarowicz, K.]. (1894). *Nie ma metryki! Obrazek z życia ludu podolskiego*. Lwów: Księgarnia Jakubowskiego i Zadurowicza. [in Polish]
46. Sosnowska, D. (2008). *Inna Galicja*. Warszawa: Dom Wydawniczy «Elipsa». [in Polish]
47. Świstun, F. (1910). *Spory austriackich Rusinów o kwestyę narodowości*. *Świat Słowiański*, 71, 250—276. [in Polish]
48. *Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawcze*. (1998), 6-7: *Studia polsko-ukraińskie*. [in Polish & Ukrainian]
49. Werwes, H. (1972). *Tam, gdzie lkwę srebrne fale płyną: Z dziejów stosunków literackich polsko-ukraińskich w XIX i XX wieku* (M. Jurkowski, Trans.). Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe. [in Polish]

Анотація

К. Глінянович. (Не)досліджені галицькі дискурси: З приводу проекту «Знання-влада-насолода. Сексуальність у польській та українській прозі Галичини зламу XIX і XX століть»

У статті проаналізовано вибрані проблеми післявоєнних компаративістичних досліджень польської та української літератур Галичини 1837–1914 рр. Представлено зміни інтерпретаційних парадигм щодо цих літератур, вказано тематичні та теоретичні «білі плями» і їхнє ідеологічне підґрунтя – націоналізм, який прийшов на зміну інтернаціоналізму. Цій

новій залежності літературознавства чинить опір сучасне постколоніальне осмислення Галичини.

Вказано на необхідність застосування в дослідженнях антропологічних категорій, таких як іншість та ідентичність, маргіналізація та трансгресивність, публічне та приватне, гендерне і сексуальне. У цьому контексті наголошено на доцільності залучити до галицьких студій дискурс сексуальності у розумінні Мішеля Фуко. Цей дискурс використано як ключ до аналізу суспільних, національних, гендерних відносин, репрезентованих у прозі українських (І. Франко, О. Кобилянська, Н. Кобринська, Л. Мартович), польських (К. Абгарович, С. Грудзинський) та майже зовсім забутих руських (Ф. Калитовський, В. Хиляк) письменниць та письменників. У цьому контексті досліджено, як галицькі літератури вписувалися у проекти вирішення політичних і побутових відносин між різними суспільними, національними та гендерними групами галицького пограниччя.

Увага до сексуальності та її зв'язок зі знанням/владою замінює дотеперішнє очищування культури від історії тіла, його функцій і завдань та відкриває дорогу до розуміння одного з важливих способів конструювання української та польської ідентичності в Галичині.

Ключові слова: Галичина, компаративістика, дискурс сексуальності, українська література, польська література, руська література

Анотація

К. Глінянович. (Не)исследованные галицкие дискурсы: По поводу проекта «Знания-власть-наслаждение. Сексуальность в польской и украинской прозе Галичины на рубеже XIX и XX веков»

В статье проанализированы некоторые проблемы послевоенных компаративистских исследований польской и украинской литератур Галичины 1837–1914 гг. Представлено изменения парадигм относительно этих литератур, указано тематические и теоретические «белые пятна», а также их идеологическое основание – национализм, который пришел на смену интернационализму.

Указано на необходимости использования в исследованиях антропологических категорий, таких как инаковость и идентичность, маргинализация и трансгресивность, публичное и личное, гендерное и сексуальное. В этом контексте акцентировано на целесообразности применения в галицких студиях дискурса сексуальности в понимании Мишеля Фуко. Этот дискурс использовано как ключ к анализу общественных, национальных, гендерных отношений, представленных в прозе украинских (Иван Франко, Ольга Кобилянская, Наталья Кобринская, Лесь Мартович), польских (Жастан Абгарович, Станислав Грудзинский) и почти совсем забытых русинских (Филимон

Калитовский, Володимир Хыляк) писательниц и писателей. В этом контексте исследовано, как галицкие литературы вписывались в проекты решения политических и бытовых отношений между разными общественными, национальными и гендерными группами галицкого пограничья.

Внимание к сексуальности и её связь со знанием/властью приходит на смену очистки культуры от истории тела, его функций и заданий, а также открывает путь к пониманию одного из важных способов конструирования украинской и польской идентичности в Галичине.

Ключевые слова: Галичина, компаративистика, дискурс сексуальности, украинская литература, польская литература, русинская литература.

Summary

K. Glinianowicz. (Un)examined Galician discourses: insights from the project “Knowledge-Power-Pleasure. Sexuality in Polish and Ukrainian Galician prose at the turn of the 20th century”

In this paper I analyse selected issues in postwar comparative studies of Polish and Ukrainian Galician literature (1837–1914). I present changes in interpretative paradigms, pay attention to the thematic and theoretical white stains and their ideological reasons: nationalism, which replaced the earlier internationalism. The criticism of this national dependencies in literary research constitutes the starting point for the postcolonial Galician studies.

I stress the need for using anthropological categories in Galician studies, such as otherness and identity, marginalization and transgression, public and private, gender and sexuality. In this context, I analyze the necessity of including the discourse of sexuality (in the understanding of Michel Foucault) in the Galician studies. I use this discourse as the key to interpreting social, national, and gender relations represented in the prose of Ukrainian (Ivan Franko, Olha Kobylanska, Natalia Kobrynska, Les Martovych), Polish (Kajetan Abgarowicz, Stanisław Grudziński) and almost completely forgotten Ruthenian (Fylymon Kalytovskii, Wolodymyr Khylyak) writers. I study the contribution of the Galician literature in the projects of establishing political and intimate relations between various social, national and gender groups of the Galician borderland.

Paying attention to the discourse of sexuality and its relationship with knowledge/power restores the previously ignored moments in research on Galician literatures. In addition, sexuality becomes an inspiring starting point for understanding the process of constructing Ukrainian and Polish identities in Galicia.

Keywords: Galicia, comparative studies, discourse of sexuality, Ukrainian Literature, Polish literature, Ruthenian Literature.

Інформація про автора

Глінянович Катажина – кандидат філологічних наук, ад'юнкт Інституту славістики Польської академії наук; вул. Бартошевича, 16/17, 00-337, м. Варшава, Польща; <http://orcid.org/0000-0001-8959-6047>